

slovakische Presserecht, str. 82). Správný je dále názor, že o rozšiřování ve smyslu § 6 tisk. zák. lze mluvit tehda, měl-li obsah příslušného spisu býti učiněn přístupným individuálně neomezenému počtu osob (srov. rozh. čís. 2139, 3459, 4096 Sb. n. s.). Zvláštní vliv tiskopisů na tvoření úsudků a na smýšlení individuálně neomezeného kruhu osob — vliv, umežňovaný právě činností rozšiřování — je právě důvodem pro zvláštní úpravu normami tiskového práva. Totéž musí však platit i pro případ, že se obsah příslušného spisu, který byl způsobem svrchu uvedeným rozmnožen, činí přístupným vůbec většímu počtu osob třeba individuálně určitých, na př. členům určitého spolku, obyvatelům určitého domu, cestujícím na určité lodi a pod. (srov. rozh. čís. 3849 Sb. n. s., Miřička, Tiskové právo, str. 906).

V souzeném případě plyne z rozsudkových zjištění, že dopisy psacím strojem, tedy cestou mechanickou rozmnožené byly rozdány 17 osobám. Netřeba tu zkoumat otázku, zda tu jde či nejde o větší počet osob ve smyslu svrchu vytčeném, stačí, že tu při nejmenším jde o takový počet osob, že hledíc k tomu, že z rozsudkových zjištění neplyne, že bylo vhodným způsobem zařízeno, aby obsah dopisu zůstal v kruhu příjemců, bylo počítati s tím, že se tento obsah, dosti zajímavý pro širší kruhy, najmě vysokoškolské, dostane i k vědomosti dalších zájemců a tím do veřejnosti (srov. rozh. čís. 4406 Sb. n. s.).

Za těchto okolností nelze popřít, že zmíněné proklepy psacího stroje měly onu, napadeným rozsudkem bezdůvodně postrádanou způsobilost konati vliv na úsudky a smýšlení většího počtu osob individuálně nevymezeného.

Jde proto o tiskopisy po rozumu § 4 tisk. zákona a čl. 2 uvozov. patentu k tr. z., pokud se týče o čin spáchaný obsahem neperiodického tiskopisu po rozumu §§ 1 a 13 zák. čís. 124/1924 Sb. z. a n. ve znění vyhlášky čís. 145/1933 Sb. z. a n., takže nalézací soud pochybil, pokud se prohlásil nepřislušným. Napadený rozsudek je takto stížen zmatkem podle § 281, čís. 6 tr. ř., ve kterémžto směru stačí poukaz na rozh. čís. 3345 Sb. n. s., od jehož zásad se odchylovati nemá soud zrušovací příčiny.

(Rozh. nejv. s. z 21. dubna 1938 Zm I 61/38.) Dr. Sommer.

Z administrativní judikatury nejvyššího správního soudu.

Vodoprávní úřad, rozhoduje o udržovací povinnosti podle § 44 čes. vod. zák., není vázán návrhy stran, pokud jde o určení povinných subjektů a rozvrhu břemene udržovacího.

Stěžovatelka namítala, že žalovaný úřad bez návrhu některého ze zájemníků, tedy ultra petitum, přibral stěžovatelku k řízení a uložil jí povinnost, aby v určitém procentuálním poměru udržovala vodní náhon, a že tedy tento postup úřadu je vadný.

Nejvyšší správní soud neuznal tuto námitku důvodnou, neboť vodoprávní úřad, rozhoduje-li o udržovací povinnosti podle § 44 vod. zákona, není vůbec vázán návrhem některého ze zájemníků, nýbrž může sám z úřední moci zahájit řízení směřující ke zjištění subjektů k udržování povinných a k případnému rozvrhu břemena udržovacího. Není-li však vodoprávní úřad vůbec vázán návrhem některého ze zájemníků, nemůže důsledně návrh jedním ze zájemníků podaný brániti úřadu, aby k řízení nepřibral a do svého rozhodnutí nepojal všechny ony subjekty, jež udržovací povinnost podle zákona postihuje. Nedává-li petit v návrhu jednoho ze zájemníků obsažený ani nezbytný podklad, ani nepřekročitelný rámeček řízení směřujícího k rozhodnutí o udržovací povinnosti podle § 44 vod. zák., je zřejmo, že překročení petitu je neprávem vytýkáno.

Nález z 12. ledna 1938 č. 2598/35-4.

1. Podle obecní finanční novely č. 329/21 Sb. je přípustno vybíratí obecní dávky (i dávku z nájemného) sazbami progressivními a osvoboditi nejmenší základ od dávky.

2. Paragraf 16 obecního řádu opavského č. 10/1886 Sb. z. z., pokud ukládá členům obce poměrné účastenství na břemenech obecních, pozbyl podle § 57 zák. č. 329/21 Sb. platnosti co do břemen obecních, zákonem č. 329/21 Sb. upravených.

Podle finanční vědy je postulátem správného daňového systému daňová spravedlnost, a uznaným prostředkem jejího docelení jednak progresse (t. j. se stoupajícím základem daně zvyšuje se i podíl daňový nejen absolutně, nýbrž i procentuelně), jednak daňové osvobození nejmenších základů daňových. Zásada ta, dříve uznávaná jen u daně důchodové, rozšířena byla v novém zákonodárství daňovém i na jiné daně a dávky (Drachovský, Finanční věda str. 42 sl., Myrbach, Grundriß str. 107, Engländer-Schranil, Finanzwissenschaft str. 68, 71), a sleduje zejména v zákonodárství československém snahu po sociální spravedlnosti daňové, soustřeďující se v myšlence subjektivní daňové únosnosti (Tisk č. 706/26 posl. sn. str. 206).

Z těchto zásad vychází i zákon č. 329/21 Sb., který zavedením jednotné sazby přírážek ke státním daním zachovává povahu progressivního odstupňování těchto daní, který také v § 28, odst. 3 připouští odstupňování poplatků podle různých objektivních hledisek a předpokládá i možnost úplného osvobození od poplatků (§ 43, odst. g, bod 2), a na stejném principu buduje i co do dávek obecních, mezi nimi i co do dávky z nájemného a užívaných místností. To plyne z § 43, v němž se stanoví obsah pravidel o vybírání poplatků i dávek podle §§ 35 a 38, jež musí obsahovati i ustanovení, v jaké výši se poplatek (dávka) vybírá, nebo podle jakého měřítka se poplatek (dávka) vyměřuje — (bod 1) — kdo je povinen poplatek (dávku) platiti, a kdo je od poplatku (dávky) osvobozen (bod 2). Předpokládá tedy zákon sám, že ani